

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/218/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1217201256
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1217201256.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členov senátu JUDr. Branislava Krála a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: L.. U. Q., Z.. XX.X.XXXX, B. R. B. X, XXXX O., J., Š. H. Z. Q. J., proti žalovanej: L.. L. Q., Z.. XX.X.XXXX, F. XX, XXX XX Z.J., Z. Q. J., štátny občan Slovenskej republiky a Nemeckej spolkovej republiky, zastúpená advokátkou JUDr. Adrianou Tomanovou, Jakubovo nám. 13, Bratislava, v konaní o vypořádanie podielového spoluvlastníctva, na odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II, z 6. novembra 2018, č. k. 11Pc/2/2017-247, takto

rozhodol:

- I. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.
- II. Žalovaná má proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zrušenia a vypořádania podielového spoluvlastníctva k bytu Č.. XX na 1. poschodí bytového domu na V. XX V. B., evidovaného na LV č. XXXX vedenom pre k.ú. Nivy. Byt žiadal prikázať do svojho výlučného vlastníctva s tým, že žalovanej bude zaviazaný zaplatiť vyrovnací podiel vo výške 40.000,- eur.

2/ Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalovaná bola výlučným vlastníkom bytu, ktorého vypořádanie je predmetom sporu. Pôvodne družstevný byt, ktorý starí rodičia žalovanej prevzali v roku 1965, bol v časti členských práv prevedený na žalovanú dňa 13.10.1970. Zmluvou o prevode vlastníctva družstevného bytu zo dňa 6.11.1999 žalovaná nadobudla vlastníctvo k predmetnému bytu, vrátane spoluvlastníckeho podielu na pozemku a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu. Podľa článku 4 bod 2 Zmluvy prevod bytu uvedeného v článku 1 ods. 1, vrátane spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, bol bezplatný, nakoľko investičný úver pripadajúci na prevádzaný byt bol už prevádzajúcemu nadobúdateľom splatený. Uznesením Okresného súdu Bratislava II č.k. 15C/103/2011-113 zo dňa 9.11.2011 a uznesením č.k. 18C/254/2012-40 zo dňa 25.11.2013 boli zastavené konania o vypořádanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (žalobcu a žalovanej v tomto konaní) pre nedostatok právomoci. Obe konania boli iniciované žalovanou v tomto konaní, ktorá do predmetu vypořádania zahrnula výlučne hnuiteľné veci. Rozsudkom Okresného súdu Bratislava II č.k. 50C/122/2011-220 zo dňa 14.11.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.3.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3Co/422/2014-300 zo dňa 25.01.2017 bola žalobcovi (L.. Q., v predmetnom konaní „žalovaný“) uložená povinnosť vypratať sporný byt. V označenej sporovej veci mal konajúci súd z dokazovania preukázané, že strany sporu uzavreli manželstvo dňa 20.6.1981 pred bývalým Obvodným národným výborom v Bratislave I, ktoré bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Norimberg zo

dňa 23.3.2010 (právoplatného dňa 28.7.2010). Žalovaný bol prepustený zo štátneho zväzku SR dňa 21.10.1997 a nie je štátnym občanom Slovenskej republiky. Žalobkyňa bola rovnako prepustená zo štátneho zväzku SR dňa 21.10.1997 a štátne občianstvo SR znova nadobudla dňa 22.11.1999. Žalobkyňa bola v zmysle zápisu v katastri nehnuteľností výlučným vlastníkom sporného bytu. Súd prvej inštancie v uvedenom konaní sp. zn. 50C/122/2011 ďalej zistil, že „označený, pôvodne družstevný byt, ktorý starí rodičia žalobkyne (v tu prejednávanej veci žalovanej) prevzali v roku 1965, bol v časti členských práv prevedený na žalobkyňu dňa 13.10.1970. Zmluvou o prevode vlastníctva družstevného bytu zo dňa 6.11.1999 žalobkyňa nadobudla vlastníctvo k predmetnému bytu v podiele 1/1 vrátane spoluvlastníckeho podielu na pozemku a spoluvlastníckeho podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu. Žalovaný predmetný byt užíval od roku 2007 a po rozvode manželstva sa z neho nevysťahoval. Medzi stranami sporu nebola uzavretá žiadna písomná nájomná či iná zmluva, umožňujúca žalovanému užívať predmetný byt. Nakoľko v zmysle Občianskeho zákonníka musí byť nájomná zmluva uzavretá písomne, resp. o jej obsahu musí byť vyhotovená zápisnica (§ 686 ods. 1 Občianskeho zákonníka), v danom prípade nedošlo medzi stranami po skončení ich manželstva k vzniku nájomného vzťahu. Žalobkyňa je síce výlučnou vlastníčkou bytu, avšak predmet svojho vlastníctva nemôže užívať, nakoľko byt obýva žalovaný, ktorý síce sám pripúšťa, že jeho pobyt v B. V. B. na V. ulici mal byť len prechodného charakteru, byt však ani napriek doručeniu výzvy na vypratanie bytu zo strany právnej zástupkyne žalobkyne dobrovoľne nevypratá. Zo strany žalovaného tak ide o protiprávne konanie, ktorým zasahuje do vlastníckeho práva žalobkyne.“ Súd prvej inštancie zistil, že krajský súd ako odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s dôvodmi týkajúcimi sa odvolaním napadnutého rozsudku prvoinštančného súdu č.k. 50C/122/2011-220 zo dňa 14.11.2012. V prejednávanej veci prvoinštančný súd zistil, že rozhodnutím Obvodného súdu v Norimbergu sp. zn. 112F 4200/13, právoplatným dňa 19.10.2015, bola žalovaná zaviazaná vydať žalobcovi hnuťelné veci špecifikované vo výroku 1. konečného uznesenia; výrokom 2. tohto uznesenia bol "v ostatnom" návrh zamietnutý. Z odôvodnenia tohto súdneho rozhodnutia okresný súd zistil, že predmetom návrhu, ktorý podal žalobca, bolo vyporiadanie predmetného bytu na Velehradskej ako aj označených hnuťelných vecí. Podľa záverov nemeckého súdu sa ohľadom predmetného bytu uvádza, cit.: "Byt v súkromnom vlastníctve v Bratislave spadá podľa názoru súdu do bezpodielového spoluvlastníctva účastníkov. Tomu neodporuje ani to, že odporkyňa nadobudla družstevné práva darovaním pred uzavretím manželstva. Tým získala len oprávnenie podľa družstevného práva, ale nie pozíciu z hľadiska vlastníckeho práva. To bolo získané až počas manželstva úhradou členských príspevkov a kúpnu zmluvou. Pozícia vlastníka teda nevyplýva z darovania, ale z neustáleho platenia a z uzavretia kúpnej zmluvy... Zápis samotnej odporkyne do katastra neškodí.... Vyrovnanie hodnoty podľa § 150 veta 1 Občiansky zákonník Slovenskej republiky by bolo z pohľadu súdu možné. Chýba však v tej miere akékoľvek prednesenia k faktorom pozemku tvoriacom hodnotu, preto nie je možné uskutočniť ani súdny odhad."

3/ Za tohto skutkového stavu, odkazujúc na § 5, § 37d písm. a) zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom v znení neskorších predpisov, § 123 § 126 ods. 1, § 136 ods. 1,2 a § 142 ods. 1 Obč., § 228 ods. 1 C.s.p. a § 70 ods. 1, 2 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba nie je dôvodná. V dôvodoch objasnil definíciu materiálnej stránky právoplatnosti rozsudku ako aj to, čo je obsahom vlastníckeho práva. V tejto súvislosti konštatoval, že z vykonaného dokazovania vyplynulo, že v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava II pod sp. zn. 50C/122/2011 si žalobkyňa (tu žalovaná) podanou žalobou uplatnila voči žalovanému (tu žalobcovi) ochranu svojho vlastníckeho práva k bytu, ktorý je predmetom aj prejednávanej veci. Tejto žalobe bolo rozsudkom č.k. 50C/122/2011-220 zo dňa 14.11.2012, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 14.3.2017 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3Co/422/2014-300 zo dňa 25.01.2017 vyhované a žalovanému bola uložená povinnosť vypratáť B. Č.. XX na X. poschodí bytového domu na V. R. V. B., vchod č. XX, súpisné č. XXX, ktorý je zapísaný na LV Č.. XXXX Správou katastra pre hlavné mesto SR Bratislave, okres Bratislava II, obec B. - F.Č.. J., katastrálne územie Nivy, parcela č. XXXX - zastavané plochy a nádvoria o výmere 634 m², do 60 dní od právoplatnosti tohto rozsudku. V označenom konaní (sp. zn. 50C/122/2011), ktoré predchádzalo tunajšiemu konaniu, bola teda vyriešená otázka, kto je vlastníkom bytu, pričom konajúci súd priznal žalobkyňi (tu žalovanej) ochranu jej výlučného vlastníckeho práva k predmetnému bytu tým, že žalobe o vypratanie smerujúcej voči žalovanému (tu žalobcovi) vyhovel. Dospel pritom aj k záveru, že žalovaný (tu žalobca) nielenže nie je vlastníkom (spoluvlastníkom) bytu, ale ani jeho oprávneným držiteľom. Ozrejmil, že v citovanom konaní bolo potrebné ako predbežnú otázku vyriešiť, či žalobca je alebo nie je podielovým spoluvlastníkom v žalobe špecifikovaného bytu. Závaznosť právoplatného rozsudku č.k. 50C/122/2011-220 zo dňa 14.11.2012,

v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, č.k. 3Co/422/2014-300 zo dňa 25.01.2017 bráni tomu, aby v prejednávacom konaní súd odchyľne posúdil právny následok, o ktorom už bolo rozhodnuté, a ktorý má v prebiehajúcom konaní povahu prejudiciálnej otázky. Súd prvej inštancie teda s ohľadom na rozsudok vydaný v konaní sp. zn. 50C/122/2011 považoval otázku spoluvlastníckeho práva žalobcu k predmetnému bytu za právoplatne vyriešenú, keď nevzhliadol žiadny dôvod sa od rozhodnutia a právneho posúdenia veci sp. zn. 50C/122/2011 (odvolacie konanie sp. zn. 3Co/422/2014) odkloniť. Rovnako nemal dôvod znovu vykonávať dokazovanie a nanovo aj právne posúdenie skutkových a právnych otázok, ktoré boli s definitívnou platnosťou vyriešené v konaní sp. zn. 50C/122/2011. Skonštatoval, že zmenu právneho názoru nemôže založiť ani odôvodnenie rozhodnutia Obvodného súdu v Norimbergu zo dňa 6.8.2015, sp. zn. 112 F 4200/13, v ktorom konaní o majetkové právo nemecký súd uložil žalovanej povinnosť vydať žalobcovi predmety uvedené na str. 1 rozhodnutia a v ostatnom návrh žalobcu zamietol. Vo vzťahu k záveru nemeckého súdu o tom, že byť v súkromnom vlastníctve v Bratislave spadá do bezpodielového spoluvlastníctva manželov súd prvej inštancie uzavrel, že s uvedeným nepreskúmateľne odôvodneným (bez odkazu na konkrétne dôkazy, zákonné ustanovenia, resp. judikatúru) právnym záverom sa nebolo možné stotožniť, a že záväznosť odôvodnenia (teda nie výroku) rozhodnutia nemeckého súdu nevyplýva zo žiadnej právnej normy. Zdôraznil, že aj v prípade osobitného uznania rozhodnutia Obvodného súdu v Norimbergu zo dňa 6.8.2015, zn. 112 F 4200/13 by pre tuzemský súd mohol byť záväzný len jeho výrok, nie však odôvodnenie, resp. právne posúdenie čiastkovej otázky, ohľadom ktorej nemecký súd navyiac nárok žalobcu zamietol. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že na vyššie uvedenom nič nemení ani konštatovanie zákonnej sudkyne P. L. v odôvodnení rozsudku č.k. 50C/122/2011-220 zo dňa 14.11.2012, kde uviedla, že súd sa "nezaoberal a nepreskúmaval zánik bezpodielového spoluvlastníctva manželov, nakoľko by prekročil rozsah uplatneného práva." Z dôvodu, že uvedenú konštatáciu je potrebné chápať v tej súvislosti, že predmetom konania nebolo vyporiadanie (zánik) bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ale len ochrana tam uplatneného (výlučného) vlastníckeho práva žalobkyne. Navyše, uvedená konštatácia je z hľadiska záverov prvoinštančného súdu irelevantná. Súd prvej inštancie vychádzal aj zo zásady hodnovernosti a záväznosti údajov katastra nehnuteľností o existencii výlučného vlastníckeho práva žalovanej k bytu, a to v zmysle § 70 zákona č. 162/1995 Z.z., podľa ktorého údaje katastra sú hodnoverné, ak sa nepreukáže opak. V danom prípade opak by bolo možné preukázať len právoplatným kladným rozhodnutím súdu o žalobe na určenie vlastníctva k označenej nehnuteľnosti, k čomu však nedošlo. Konštatoval, že medzi stranami sporu bola v čase rozhodovania súdu právoplatne a teda záväzne vyriešená otázka vlastníckeho práva k predmetnej nehnuteľnosti, a to rozhodnutím vydaným v konaní Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 50C/122/2011, právoplatným dňa 14.3.2017. Pokiaľ žalobca poukázal na ustanovenie § 150 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie ozrejnil, že prípadné vyporiadanie takýchto nárokov nemôže byť predmetom konania o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva, ale len konania o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Pokiaľ ide o ďalšie námietky žalobcu ohľadom údajných dlhov žalovanej voči žalobcovi, príp. jej iných záväzkov voči žalobcovi, tieto neboli predmetom konania o vyporiadanie spoluvlastníctva, preto sa nimi súd nezaoberal. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti súd prvej inštancie žalobu o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva zamietol z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie v spore. Záverom súd prvej inštancie objasnil, prečo nepovažoval za potrebné vykonať dôkazy navrhované žalobcom, a to výsluch P. L. ako svedkyne, ani dôkaz zadovážením oznámenia Q. B.O. L. B. D.-J. z roku 1999 o splatení poslednej splátky anuity a vzniku nároku na odkúpenie predmetného bytu a tiež dokladov o platbách na konto bytového družstva.

4/ O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 C.s.p. tak, že náhradu trov konania priznal žalovanej ako úspešnej strane sporu voči žalobcovi v plnom rozsahu, pričom o ich výške súd rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p.

5/ Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby súd jeho žalobe v celom rozsahu vyhovel, prípadne, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Vo vzťahu k veci samej zotrval na svojej argumentácii uvádzanej v konaní pred súdom prvej inštancie. Mal za to, že napadnutý rozsudok nezohľadňuje v Ústave zakotvenú právnu normu o neodňateľnosti majetku a majetkových práv bez primeranej náhrady a prospech jednotlivca, ani BSM bývalých manželov, nezohľadňuje skutočnosť, že majetkové práva manželov sa odvíjajú od zákona, ktorý bol smerodajný v čase uzavretia manželstva, a že rozsudok súdu prvej inštancie nezohľadňuje, že o majetkových právach strán sporu bolo už právoplatne rozhodnuté.

nemeckým súdom, ktorého rozhodnutie malo byť na území Slovenskej republiky uznané ešte pred vydaním napadnutého rozsudku. Z tohto dôvodu je neopodstatnené aj rozhodnutie krajského súdu, ktorým bolo rozhodnutie prvostupňového súdu o vypratání potvrdené. Krajský súd v Bratislave síce potvrdil rozsudok o vypratání bytu, ale až po 6-tich rokoch nečinnosti a až po termíne právoplatnosti rozsudku nemeckého súdu. Vychádzal z toho, že rozhodnutie nemeckého súdu o vyporiadání BSM po rozvede nebude na Slovensku uznané. Rozsudok súdu prvej inštancie považoval za nesprávny argumentujúc, že v jadre odporuje dokázaným faktom uvedeným v rozsudku nemeckého súdu a hrubým spôsobom obmedzuje jeho v ústave zakotvené právo na vlastníctvo. Dôvodil tiež, že súd prvej inštancie nevykonal ním požadované dokazovanie, čo považoval za procesné pochybenie a neobjektívne, účelové konanie zákonnej sudkyne.

6/ Žalovaná vo vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na to, že žalobca v odvolaní neuvádza žiadne fakty ani dôkazy pre svoje tvrdenia, uvádza iba klamstvá, osočovanie a zavádzajúce skutočnosti. Vo vyjadrení ďalej zotrvala na svojej argumentácii uvádzanej v priebehu konania pred súdom prvej inštancie.

7/ Žalobca v odvolacej duplike zotrval na svojej doterajšej argumentácii. Zhodnotil v ňom svoj názor na osobu právnej zástupkyne žalovanej, ako aj sudcov, ktorí prejednávali a rozhodovali spory sporových strán.

8/ Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

9/ Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a napadnutý rozsudok aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

10/ V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednáwanej veci, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nedôvodnosti žaloby žalobcu o vyporiadanie podielového spoluvlastníctva strán sporu k spornému bytu dostatočne a zrozumiteľne vysvetlil a odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo odpoveď na skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom konania, keď v dostatočnom rozsahu zodpovedalo, prečo nebolo žalobe vyhovené. S poukazom na konštantnú judikatúru Ústavného súdu SR, ako aj Najvyššieho súdu SR, odvolací súd uvádza, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania.

11/ Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie uvádza, že v prípade nadobudnutia vlastníckeho práva k bytu na základe zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníckeho práva na zákona č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vyporiadání majetkových nárokov v družstvách, § 28 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov, členstvo v bytovom družstve sa bezodplatným prevodom vlastníctva transformuje do výlučného, resp. spoločného vlastníctva členov družstva a nie iným osobám, a to ani v prípade, ak by takéto osoby boli v postavení nájomcu. V prípade, keď takýmto spôsobom nadobudne byt do vlastníctva ten z manželov, ktorý bol členom družstva, takýto byt do bezpodielového spoluvlastníctva manželov nepatrí. V prejednáwanej veci z vykonaného dokazovania vyplynulo, že žalobcom označený byt bol pôvodne družstevným bytom, ktorý prevzali v roku 1965 členovia Q. B. L. občanov pri Obvodnom národnom výbore Bratislava Nivy - P. A. F. a manželka Š. J. F.. Z Oznámenia Stavebného bytového družstva občanov pri Obvodnom národnom výbore Bratislava Nivy zo dňa 13.10.1970 vyplynulo, že predstavenstvo stavebného bytového družstva na zasadnutí dňa 22.9.1970 uznesením č. 3/4 súhlasilo s prevodom členských práv P. A. F. T. Š. F., rod. F. na žalovanú. Sporný byt nadobudla žalovaná bezodplatne do výlučného vlastníctva Zmluvou o prevode vlastníctva družstevného bytu zo dňa

6.11.1999 uzatvorenou medzi ňou a Q. B. L. B. D. podľa zákona č. 42/1999 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vysporiadaní majetkových nárokov v družstvách a zák. č. 182/1992 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov. V danom prípade vo vzťahu k bytu, ktorý je predmetom prejednávanej veci možno uzavrieť, že sa jedná o pôvodne družstevný byt, ktorý nadobudla bezodplatne žalovaná ako členka družstva na základe zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníckeho práva podľa transformačných zákonov (zák. č. 42/1992 Zb. o úprave majetkových vzťahov a vysporiadaní majetkových nárokov v družstvách, § 28 zák. č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov v znení neskorších predpisov), pričom v konaní nebolo preukázané, že členom družstva bol v čase výzvy družstva, ani v čase uzatvárania zmluvy o bezodplatnom prevode vlastníckeho práva aj žalobca. Z tohto titulu sa nemohol stať spoluvlastníkom predmetného bytu.

13/ Pokiaľ žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie mal v prvom rade rozhodovať o jeho návrhu na uznanie právoplatného rozsudku súdu v Norimbergu pod číslom 112 F 4200/13 zo dňa 26.10.2016 a až následne o prejednávanej žalobe, odvolací súd konštatuje, že uznanie žalobcom požadovaného rozhodnutia nie je spôsobilé založiť právnu záväznosť odôvodnenia rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu vyhodnotil odvolací súd aj túto jeho odvoláciu námietku ako bezpredmetnú.

14/ K námietkam žalobcu ohľadom nevykonania ním navrhovaných dôkazov (výsluch sudkyne L., oznámenia Stavebného bytového družstva Bratislava II-Ružinov z roku 1999 o splatení poslednej splátky anuity a vzniku nároku na odkúpenie predmetného bytu a dokladov o platbách na konto bytového družstva) súdom prvej inštancie, odvolací súd uvádza, že pre potreby rozhodovania o žalobe súd prvej inštancie vykonal a vyhodnotil všetky k veci relevantné dôkazy. Žalobcom navrhované dôkazy nemajú žiadny význam k ním uplatnenému nároku, nakoľko ani výsluch sudkyne konajúcej o inom spore vedenom medzi sporovými stranami, ani žalobcom požadované oznámenia Q. B. L. B. D.-J.v nie sú spôsobilé založiť vlastnícke právo žalobcu k sporenej nehnuteľnosti.

15/ Na základe vyššie uvedeného odvolací súd konštatuje, že obsah odvolania žalobcu nebol spôsobilý spochybníť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Možno uzavrieť, že napadnutý rozsudok je z hľadiska odvolacích dôvodov vecne správny a preto ho odvolací súd potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

16/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 396 ods. 1 C.s.p. a žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešná, priznal voči neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

17/ Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne /dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).